

A világon a legjobban

Ma nincs időm. Sietnem kell haza. Ezt próbáltam megértetni Évivel, de úgy tűnik, megharagudott. Tegnap óta próbál rábeszélni, hogy kísérjem el a könyvtárba, mert utál egyedül menni. Máskor szívesen megteszem, de most nem lehet. Ma tényleg nem érek rá.

Sietnem kell haza, mert apa is nemsoká hazaér. Apa. Kezdetől igyekszem őt így szólítani, pedig jól tudom, hogy nem az igazi apukám, csak a kistestvéreimnek, de anyu ragaszkodott hozzá, hogy aput mondjak Imre bácsi helyett. Pedig eleinte az jött könnyebben a számra. Csakhogy ha Imre bácsit mondtam, azzal anyut nagyon megbántottam. Sajnáltam, mert soha nem akarom megbántani őt, néha mégis sikerül. Például, amikor a múlt hónapban be kellett mennie az iskolába, mert Judit néni telefonált neki, hogy a jegyeim romlani kezdtek. Igazából csak két rosszabb jegyet kaptam, és azt is matekból, mert amit akkor tanultunk, azt nem értettem. De Judit néni azt mondta, a szívéen viseli a sorsomat. Bármit jelentsen is ez, nekem rossz érzés volt, hogy emiatt a két kettes miatt elárult anyukámnak. A ketteseimmel, ráadásul, annyira megbántottam anyut, hogy két napon át nem szólt hozzám. Inkább szidott volna le, vagy vert volna meg, mint Jankát az anyja. Ő mesélte, hogy amikor feleselt az anyukájával, kapott tőle egy hatalmas pofont. Még másnap is sajgott picit az arca, de Janka már csak nevetett a dolgon. Nem értettem, hogy van kedve nevetni azok után, hogy megverték. Engem anyukám nem bánt, nem ütött meg soha. Mondjuk, az is rossz érzés volt, hogy nem szólt hozzám, mert úgy éreztem, mintha láthatatlanná váltam volna. Vagy mintha nem is léteznék. A kistestvéreimhez akkor is ugyanúgy beszélt, és törődött velük, mint máskor, de rajtam átnézett, és nem válaszolt, bármit kérdeztem tőle. Szerettem volna neki elmesélni, hogy Kata megdicsérte a hajamat, és azt is, hogy Judit néni ötöst adott fogalmazásra. Mivel láttam anyukámon, hogy hidegen hagyja a mondanivalóm, bele se kezdtem. Aztán harmadnap megtört a jég. Reggel kedvesen megkért, hogy menjek le a boltba a kicsiknek néhány kifliért, mert ő nincs valami jól. Anyukám gyakran nincs jól. Sokszor fáj a feje, rosszkezdű és nincs ereje semmihez. Olyankor egész nap csak ül vagy fekszik, és onnan kiabál rá a testvéreimre, ha rosszkodnak. A betegsége miatt sok gyógyszert kell szednie. Harmadnap, amikor már nem nézett levegőnek és beszélt hozzám, akkor azt is szépen elmagyarázta, hogy amikor nem szól hozzám, az nem azért van, mert nem szeret, hanem azért, hogy megtanuljam, hogy mindenért meg kell küzdeni és semmi sincs ingyen. Igaza lehet anyunak, mert ez utóbbi mondatot Imre bácsitól, bocsánat, apától is gyakran hallom.

Egyébként van nekem igazi apukám is, csak ő sosem törődött velem, mert egy féreg. Ezt is anyu szokta mondani, amikor szóba kerül a rokonságunk. Nem tudom elképzelni, milyen lehet az igazi apu, de egyszer jó lenne látni őt. Lehet, hogy van rá valami értelmes magyarázata, mentsége, miért nem törődik velem. Nem úgy, mint Imre bácsi. Amikor még kicsi voltam, és csak anyuval

éltünk kettesben, mindig mellette aludtam a nagy ágyban. Imádtam az anyuillatú estéket, az összebújós elalvásokat. Anyu mellett biztonságban éreztem magam, jókat álmodtam és sohasem féltem. Aztán egy napon anyu bemutatta Imre bácsit, aki néhány nap múlva hozzánk költözött. A másik szobába vetek nekem egy ágyat, és egy szép szőnyeget, attól fogva az lett az én szobám. Boldog voltam, hogy saját szobám lett, azonban éjszakánként féltem egyedül. Amikor felriadtam, átmentem anyuhoz, hogy a közelében megnyugodjak, ám ő ilyenkor mindig nagyon mérges lett, és visszaküldött a szobámba. Aztán egy éjjel olyan hangosan sírtam, hogy Imre bácsi átjött hozzám, és megvigasztalt. Elmondta, hogy anyu kisbabát vár és ezért muszáj éjjel pihennie. Ha nem akarom, hogy valami baja legyen anyunak vagy a kisbabának, akkor hagyjam abba a sírást. Dehogyan akartam rosszat anyukámnak! Imre bácsi pedig, hogy megmutassa, mennyire szeret, mellémbújt az ágyba és addig simogatott, míg elaludtam.

Az igazi apukám talán azt sem tudja, hol lakok. A nagymamám tudja, ám mégsem jön hozzánk már egy ideje, pedig kedvelem őt. De csak titokban, mert anyu nem akarná, hogy kedveljem. Egyszer, amikor még el-eljött, és éppen Imre apu ölében ültem, rászólt anyura, hogy jobb lenne, ha külön székre ültetne már engem. Nem haragszom rá, mert a nagyit nem tudhatta, mennyire szeretjük mi egymást az apuval, és ha az ölébe ültet, annak csak örülök, mert olyankor nagyon jó kedve van. Néha még a cukrászdába is elvisz minket süteményezni. A nagyinak meg nem kellene beleavatkozni a mi ügyünkbe, ezt mondta anyu, és még azt is, hogy nem kell idejárnia, ha nem tetszik neki, ami itt van. Imre bácsi még csúnyábbakat is mondhatott a nagyinak, de azt már nem hallottam, mert kiküldtek, csak láttam az ablakból, hogy a nagymama sírt. Sajnáltam kicsit, de tényleg nem kellene beleavatkoznia a mi dolgunkba.

Anyut nem csak a rossz jegyekkel vagy az imrebácsizással bántom meg néha, hanem azzal is, ha nem fogadok szót, vagy ha túl sokat nyafogok. Anyu szerint egy nagylány, amilyen én is vagyok, mutasson jó példát a kistestvéreinek. És leginkább azzal tudok jó példát mutatni, ha nem hisztizek, vagy ha ellenkezés nélkül vigyázok a testvéreimre.

Apa messze dolgozik, ezért nem találkozunk minden nap. Amikor hazajön, akkor három napot és két éjszakát tölt itthon. Jó érzés, amikor hazaér és megölel, bár ilyenkor kicsit fura szaga van, de amikor egyszer ezt megmondtam neki, mérges lett, hogy már egy üveg sört se ihat meg, pedig értünk robotol egész héten. Dühös lett, ami miatt anyukám is megharagudott rám, és kijelentette, hogy a végén miattam lesz rosszul. Aznap dupla adag gyógyszert vett be, amitől elaludt, így nekem kellett kakaót készíteni a kicsiknek és ágyba dugni őket. Nagyon rossz érzés, amikor mindent elrontok és anyuék haragszanak rám, így aztán soha többé nem tettem megjegyzést Imre bácsi szagára.

Ma sietnem kell haza, mert apa két óra múlva itthon lesz, és ilyenkor úgy szereti, ha már megvacsorázva, megmosakodva várjuk őt otthon.

A hazaérkezés estéje csak a miénk apuval. Ebből is látszik, mennyire szeret engem. Amikor hazaér, már annyira fáradt, hogy egyből bebújik az ágyba, és engem is maga mellé hív. Azt mondja, csak én tudok olyan nyugalmat biztosítani neki, amiben képes ellazulni és pihenni. Anyu ilyenkor a másik szobában játszik a kicsikkel, mert, ugye, egyszerre mégsem tud minden gyerekével foglalkozni. Bebújok apa mellé az ágyba, és akkor kezdődik a mi kettőnk titkos játéka. Először megkér, cirógassam a haját, a fejét, a nyakát. Aztán ha ellazult, elkezd csiklandozni a nyakamat. Aztán a talpamat, a hónaljamat, a hasamat. Nagyon sokat nevetünk. Aztán apa kéri, hogy én is csiklandozzam őt mindenütt. Aztán a sok nevetéstől annyira leizzadunk, hogy az összes ruhánkat levetjük és kidobáljuk a takaró alól. Amikor már a bugyi sincs rajtam, apa *oda* is odanyúl és *ott* is megcsiklandoz. Az nem annyira vicces, nem is nevetek, de nem szólok, mert nem akarom megbántani, hiszen örülnöm kell, hogy egész este csak velem foglalkozik. A csiklandozás után apa kijelenti, hogy ahova pacsiz, *oda* puszi, ami azt jelenti, hogy ahol kézzel megérintett, ott meg is kell puszilgatnia. Így aztán tetőtől talpig összecsókol mindenhol. Később nekem is ugyanezt kell tennem vele, még *ott* is, amit néha ki akarok kerülni, de apa nem engedi, mert azt mondja, az az igazi szeretet jele, ha nem ellenkezek és mindent megpuszilgatok, amit a szám elé nyújt. Nem szeretném, ha azt gondolná, nem szeretem eléggé, mert az nagyon rossz érzés lenne neki. Robotol értünk, és még játszik is velem, nem mondhatom, hogy ezt az apróságot nem teszem meg neki. Egyszer a legjobb barátnőmnek, Évinek meséltem az apával való titkos játékunkról, de aztán megbántam. Bár Évi megesküdtött, hogy nem mondja el a titkomat senkinek, úgy éreztem, egyáltalán nem érti, mi az az igazi szeretet. Ezt onnan gondolom, mert miután elmeséltem a titkomat, megijedt és azt mondta, ezt el kell mondanom Judit néninek. Nagyon rosszul esett, hogy Évi nem örült velem, hogy ilyen jó a kapcsolatom az apuval. Szerintem Évi irigy volt. Igaza volt anyukámnak, amikor azt mondta, másoknak nem szabad semmi olyan dolgot elmesélni, ami itthon történik, mert itt a faluban mindenki irigy a másokra. Azt se szereti anyukám, ha elmászkalok itthonról. Az osztályunk kirándulására sem engedett el, mert azt mondta, pénzkidobás az egész. Emiatt először kicsit szomorú voltam, hiszen mindenki részt vett rajta, még Rozi is, pedig ők a legszegényebbek a faluban. De anyu azt mondta, nem szép dolog önzőnek lenni, ami azt jelenti, hogy csak a magunk örömeire gondolunk. Nem akartam, hogy anyu önzőnek gondoljon, ezért azt mondtam, nem is akartam elmenni a kirándulásra. Aztán később meg is értettem anyu döntését, és még örültem is, hogy nem mentem sehová, mert éppen a kirándulás napján lett rosszul, és mivel itthon maradtam, tudtam vigyázni a testvéreimre, amíg anyut megvizsgálta és ellátta az orvos. Ebből legalább láthatta, hogy nem vagyok önző.

Az apával való közös játékunkhoz visszatérve, annak általában az a vége, hogy apu annyira beleéli magát, hogy teljesen kimelegszik: viccesen zihálni kezd, az arca kipirul, és annyira leizzad, hogy hoznom kell neki egy törölközőt, amivel alaposan megtörölközhet. Ilyenkor kicsit sajnálom,

hogy így kimerül, de azt mondja, őt nem zavarja. Ez látszik is rajta, mert ilyenkor jókedvűvé válik. Egyszer azt mondta, alig várja, hogy még közelebről tudjon szeretni, de nem tudom, ez mit jelent, hiszen ennél közelebb már nem tudunk egymáshoz bújni.

A közös móka után jön számomra azt est fénypontja; odaküld a kabátjához és a zsebéből kivethetem a legnagyobb csokit, amit ott találok. Apu azt mondja, ez a jutalmam, amiért ilyen jól elszórakoztattam. Boldog vagyok a nagy csoki láttán, mert ebből is látszik, hogy engem szeret a legjobban. A másik két kisebb csokit mindig átviszem a testvéreimnek.

A második este már nem játszunk ilyet, akkor már nem fáradt ennyire, nem kéri, hogy cirógassam a haját. Akkor anyuval zárkóznak be a hálósobába, hogy komoly dolgokról beszélgessenek. Olyankor nekem kell a két testvéremre vigyázni a másik szobában. Nem szabad hangoskodniuk és átmenniük anyuékhöz. Nagyon találékonyak kell lennem, hogy a kicsik figyelmét le tudjam kötni és ne kezdjenek anyu után sírni. Ilyenkor játszok velük vagy mesét olvasok nekik. Ha sikerül jól viselkedniük és csöndben maradniuk, akkor anyu meg szokott dicsérni, és van, hogy vacsorakészítés közben még énekel is. Ilyenkor apukám is jókedvű, és viccelődik velünk. Titokban néha rám kacsint, amiből tudom, hogy a közös titkunkra gondol, és hogy engem szeret a világon a legjobban.